Було у нас мале трусинятко,
Маленьке, кругленьке, як курчатко.

Жило за мішком з пшеницею або під піччю,
Погуляти виходило тільки ніччю.

Мало воно ворога страшного —
Кота злого-презлого.

Бувало, кіт заплющить одно око
І дивиться трусу в саму душу глибоко-глибоко...

Щоб зробити приємність, мій синочок
Виносив труса до курчат, до квочок,

Пускав його побігати по садочку,
Садовив його під кущем в холодочку.

Показував горобців, сороку,
Становив його на ожину високу,

Запихав його в невеличку скриньку,
Щоб відпочив трусик хоч на хвилинку.

Або розгортав страшенно цікаву книжку
І читав йому про крота, про мишку.

Вчив трусика і самого читати,
Як слід олівець між пучечками тримати.

Часом виламував бузинову гілку
І вчив його грати на сопілку.

Коли кінчалися години науки,
Дозволялось трусові викидати різні штуки.

Трусик ставав на задні ніжки
І дивився, чи немає де кішки.

Коли бачив, що ніде немає,
Бувало, бігає, м'ячиком стрибає.

Та вмивається, вмивається, чепуриться,
На личеньку ні пороху, ні плямочки не лишиться.

Зате, як то воно десь почує собаку,
Не знає, де дітися з переляку.

Кинеться вперед, назад, праворуч, ліворуч,
Наче пес гавкнув не за ставом, а поруч.

Отаке було у нас трусинятко,
Маленьке, кругленьке, як курчатко.